

Direktiv om arbeidet med tariffoppgjøret i februar -april.

Innledning

Tariffoppgjøret er nå inne i "forhandlingsfasen" mellom LO og NAF/Staten. Etter representantskapets møte ble det slått fast at LO's krav begrenser seg til følgende: "De fleste grupper må sikres sin nåværende kjøpekraft. De lavtlønte må få en vekst i sin reallønn". I tillegg vil LO ha "avklart" når det kan innføres 5 ukers ferie for de under 60, og 6 ukers ferie for de over 60 år. Etter at 27 medlemmer først stemte for forbundsvist oppgjør, fikk sekretariatet i annen omgang vedtatt samordnet og kominert oppgjør mot 2 stemmer. Som plasser på såret skal forbundene få "fordele den økonomiske ramme i forhandlinger med sine motparter", og det gis anledning til teknisk revisjon av avtalene.

Før dette skjedde varslet NAF sitt opplegg: Det skal ikke gis noen form for tillegg og i tillegg skal vedtatte sosiale reformer utsettes. Spesielt gjelder dette NAF-kravet at den vedtatte endringa av sykelønnsordninga, innføring av sykepenger fra og med 1. dag, ikke skal trå i kraft. Dette er et opplegg for et lønnsnedslag på omlag 20 % i løpet av en to-årsperiode (reallønn), ettersom prisstigninga ligger nær 10 % årlig. Og denne provokasjonen ble raskt fulgt opp av regjeringa v/ Kleppe. Tidligere lovnader om 2,5 % økning i reell disponibel inntekt ble raskt feid bort og erstattet med en ny parole: Ingen vekst i realinntekt etter skatt for noen !

Resultatet av den kombinerte kjøpslåinga er derfor innlysende på forhånd: Lønnsnedslag. Det store flertallet i arbeiderklassen skal gå direkte ned i reallønn. Etter alt å dømme vil også flertallet av de fagorganiserte få mindre i påsant når virkningene av skatt og subsidier reknes med, dvs. få mindre i disponibel realinntekt. Kapitalistene i NAF - og Statsbedriftene - vil spare inn nye milliarder i reelle lønnsutgifter.

Dette angrepet på arbeiderklassens levekår prøver LO-ledelsen å sukre med pissprat om spesielle tiltak for de lavtlønte i form av lavtlønnsfond og garantiordning. Kjerna i dette framlegget er at næringslivet og/eller staten skal subsidiere lønnsutgiftene i bedrifter der lønnsnivået ligger under 90 % av gjennomsnittet. For arbeiderne er det ikke stilt et eneste konkret krav. Vi henviser også til uttalelsen mot lavtlønnsfondet fra Faglig utvalg som tidligere har stått i KK.

Vi veit allerede at denne reaksjonære offensiven vil møte mye motstand i arbeiderklassen og blant andre grupper av fagorganiserte. For det første er det en skrikende kontrast mellom de krava som er stilt i et svært stort antall klubber og foreninger og det som er LO's forhandlingskrav. For det andre veit vi at sluttresultatet blir enda verre. Men samtidig må vi også være klar over at regjeringa, arbeideraristokratiet og borgerskapet forøvrig vil sette inn alle tilgjengelige propagandamidler for å markedsføre dette som en uomgjengelig følge av krisa. Og revisjonistene vil som vanlig gjøre sin del av jobben for kapitalistene med å spre nederlagsstemning i arbeiderklassen .

Vår oppgave er reise de fagorganiserte til kamp mot dette angrepet på levestandarden. Den første delen av denne oppgaven er nødvendigvis å skape en opinion i arbeiderklassen for å protestere mot det lønnsnedslaget og lønnsauktatet som nå blir planlagt. Her vil vi trekke inn erfaringene fra arbeidet med tariffoppgjøret fram til januar. I 77 kom vi for første gang med et direktiv om krava i tariffoppgjøret. Vårt inntrykk er at dette fungerte svært godt, det hjalp partikameratene til å reise forslag i foreninger og klubber. Som kjent ble også bevegelsen mot kombioppgjør og for harde krav nokså brei i den første fasen.

Dette ble fulgt opp gjennom vår støtte til Tariffaksjonen -78. I tidligere år har denne mellomperioden fram til rep. skapsmøtet vanligvis vært helt monopolisert av LO-ledelsen og "vis-måteholds"-propagandistene. Sånn sett hadde det stor betydning at Tariffaksjonen -78 markerte en opposisjon. Men samtidig har det vært reist skarp og riktig kritikk av at oppropet og kravlista fra aksjonen var lite egna til massemobilisering. Ved siden av politiske feil (f.eks. at krisa ~~ikke~~ skyldes spekulative overinvesteringer istedet for å slå fast at det er ei overproduksjonskrise) var oppropet for omfattende og vanskelig til å kunne brukes i en bredt opplagt underskriftsaksjon.

I den kommende slutfasen av tariffoppgjøret trur vi derfor det er av stor betydning at skytset ikke blir spredd om et stort antall krav og saker. For å få et gjennombrudd trenger vi konsentrasjon av angrepet. Dette må også komme til uttrykk i ei taktisk hovedparole: Avvis lønnsnedslag! Dette er også den landsomfattende faglige hovedparola i 1.mai-arbeidet.

Følgende direktiv gis for arbeidet videre :

- 1) Hovedparola i denne fasen av tariffoppgjøret er: Avvis lønnsnedslag!
- 2) a. Faglig Utvalgs løpeseddel, som begrunner denne hovedparola, skal spres i masseomfang. Tidsfrist: Innen utgangen av februar. (Løpeseddelen er trykt ca. 5/2, se oppslag i KK)
 - b. Partiet vil utgi en ny tariffløpeseddel like før avstemninga (antakelig april). Denne skal også spres i masseomfang.
 - c. FU vil også utgi en løpeseddel om ungdommen og tariffoppgjøret. Den skal spres til lærlinger og unge arbeidere, og er en del av ungdomskampanja ivår. ~~10/2~~ (Foreligger ca. 20. februar)
 - d. FU vil utgi en 4-siders avis med informasjon til fremmedarbeiderne på 7-8 språk. Den skal spres selektivt til utenlandske arbeidere. (Foreligger ca. 1. mars)
- 3) Partiavdelingene skal stille seg i spissen for å reise en protestbevegelse mot lønnsnedslag innafor klubber og foreninger. Forslag til vedtak må demonstrere kontrasten mellom innsendte forslag og LO's opplegg.
- 4) Partiet skal støtte opp om initiativ som tas av Tariffaksjonen -78 e.l. frontinitiativ. Se oppfordringer fra partiledelsen i KK.